

ХРИСТО ФОТЕВ

МОРЕТО

chitanka.info

Посвещавам на Стоян Добрев

Тихо —

както вали.

Тихо —

както боли.

Тихо.

Тихо.

Тихо —

снежинките засипаха сърцето ми.

Сърцето ми, по-пусто от градините

на София, напълно изоставени

от скитници, мечтатели и влюбени

(Умираще засипано сърцето ми.)

И моята носталгия единствено

ме стопляше със детските си хълбоци

и викаше насреща ми: приятелю,

не вярвай, че морето е измислица.

Морето съществува — и достатъчна

е вярата ти в някакво приятелство,

за да израсне бавно пред очите ти.

Морето се изправи пред очите ми.

Водата му със гъвкаво движение

се чупеше в кристалите на пясъка.

Дълбоко утаени, цветовете му

очакваха нетърпеливо слънцето.

Изнемощели лягаха делфините

в прегръдките на хладните течения

и сенките им падаха стремително

над рибите... И рибите се плашеха.

И рибите живееха... И някъде

из дъното — сарматско — на душата ми
изплуваха най-смътните ми спомени...
...Хрилете ми изгаряха от въздуха.
И перките ми блъскаха дърветата.
И люспите ми падаха по пясъка
хлядолетия преди сълзите ми...
О, рибите живееха... Не бързайте.
Не тръгвайте по стъпките ни в пясъка.
По стъпките ни към небето — нашата
съдба на ужасени победители...
Не знаете вий колко е мъчително
и колко е опасно — да се връщате
отново към морето си — потресени,
че в себе си морето не намирате.
Морето ни (О, загубо) във себе си
ний първо го убиваме... Не бързайте,
лъчисти вий — нежни, да излизате.
Не знаете вий — откъде ще знаете
жестоката ни нужда да обичаме...
И колко ни е трудно да обичаме
не знаете вий... Мисля си понякога,
че любовта е чувство към морето ни —
бездънното, най-синьото, безкрайното,
в което ний преди сме съществували.
Навярно ни е било много хубаво,
когато непрекъснато сме плували.
И затова след всички перипетии,
които сме преминали — единствено
любовното ни чувство е останало —
ний винаги се влюбваме в някого.
Обичаме ли — носиме телата си
с космическата лекота на рибите.
И откъде е странното мълчание
на влюбените? Откъде е странната
и хармонична пластика — над думите?
(Над думите с които ний отчаяно,
заместихме езика на очите си...)

*...Как искаме ний вечно да обичаме,
но толкова е трудно да обичаме —
до края да се радваме на себе си.
Аз няма да говоря за казармите,
парадите, казармите, убийствата —
ще премълча военното безумие,
защото ще умра от отвращение.
Аз ще възнея свящото мълчание
на влюбените... Скока им над Думите.
Езика на телата — и в очите им.
Дълбокото им сродство със делфините.*

*Морето се отдръпна пред очите ми.
На дъното му се усмихва лятото.
Случайното докосване на хората
отекваше дълбоко във сърцето ми.
А хората се качваха в трамваите
и влизаха — разменяха си поздравии.
Отърваха с усмивки от косите си,
лицата си, ръцете си, палтата си,
безпомощните люспи на снежинките...
И светеха за Някого очите им.
И светеха за Някого лицата им.
И светеха за Някого ръцете им
тихо —
както вали.
Тихо.
Тихо.
Тихо.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.